

Com aprendre a viure la Missa pas a pas?

Amb aquest article expliquem, pas a pas, el significat dels ritus litúrgics de la celebració de l'Eucaristia i conèixer quin significat tenen.

15/04/2020

Entendre i viure la Missa

Hem seleccionat alguns paràgrafs de tres publicacions que detallen els ritus litúrgics de la Missa, amb la intenció que s'entengui millor el

sagrament de l'Eucaristia i que la participació en aquesta sigui “plena, conscient i activa” (Concili Vaticà II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, núm. 14 i 48).

Et pot interessar:

► Llibre electrònic: «Catequesi del Papa Francesc sobre la Santa Missa» (en castellà)

► Per què s'ha d'anar a Missa diumenge? Una explicació.

SUMARI

1. Preparar, viure i agrair la Missa (Cobel Ediciones*)

2. Llibre “Viure la Santa Missa”, de Mons. Xavier Echevarría (Ediciones Rialp*)

3. “L'Eucaristia, misteri de fe i d'amor” (Homilia del fundador de l'Opus Dei)

...

PREPARAR, VIURE I AGRAIR LA MISSA

(Fullet de Cobel Ediciones)

Processó d'entrada. Arribem al temple i ens disposem a celebrar el misteri més gran de la nostra fe. Arribar puntual és senyal cert d'estimar la Santa Missa.

Petó a l'altar. El sacerdot entra, besa l'altar i saluda tots els presents amb la salutació de benvinguda més gran que hi pot haver: el senyal de la creu mentre diu: “en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant”. Acompanya tu el sacerdot en aquest petó a l'altar, mentre demanes al Senyor que t'ajudi a viure la Santa Missa amb la mateixa puresa, humilitat i devoció amb què el va rebre la Santíssima Mare de Déu.

Acte penitencial. Demanem humilment perdó al Senyor per totes les nostres faltes. És el moment de reconèixer que som això, pobres pecadors. I recordem les nostres faltes concretes, tantes distraccions en el tracte amb Déu i amb els altres, les nostres caigudes greus i menys greus que ens allunyen de Déu, les nostres faltes comeses per la mandra, l'egoisme o la sensualitat... i demanem al Senyor que s'acabi, que no el volem tornar a ofendre i que ens perdoni. Que bonic és començar la Santa Missa amb el cor i l'ànima netes! I aprofitem per revisar quan va ser la nostra última confessió i acudim a aquest Sagrament per poder rebre dignament el Senyor en la comunió!

Glòria. Lloem Déu, reconeixent la seva santedat, al mateix temps que la nostra necessitat d'Ell. El Glòria és com un crit d'entusiasme cap a Déu, a tota la Trinitat.

Oració col·lecta. És l'oració que el sacerdot, en nom de tot el poble de Déu, fa al Pare. El sacerdot deixa aquí un moment de silenci per posar alguna(es) intenció(ons) a oferir aquest sacrifici de la Missa. Aprofita tu per posar intencions concretes. Recorda que a la Missa és on s'arreglen tots els problemes, ja que Déu ens concedeix qualsevol cosa que acompanyi el sacrifici del seu Fill.

Primera lectura. A l'Antic Testament, Déu ens parla a través de la història del poble d'Israel.

Evangelí. El cant de l'Al·leluia ens disposa a escoltar la proclamació del misteri de Crist. En acabar aclamem dient: "Glòria a tu, Senyor Jesús." És el mateix Jesucrist que ens parla a l'Escriptura. Per això l'escoltem drets, i el sacerdot el besa quan l'acaba de proclamar. És el mateix

Jesucrist que et parla a tu. Fica't en aquesta escena de l'Evangelí.

Homilia. El celebrant ens explica la Paraula de Déu. Aprofita tu aquests moments per dialogar interiorment amb el Senyor. Fes propis els consells que et donen i intenta treure'n propòsits concrets. Una bona homilia és aquella que et canvia per dins.

Credo. Després d'escoltar la Paraula de Déu, confessem la nostra fe. Fes-ho de manera personal. Ets tu qui ho diu a Déu.

Oració dels fidels. Resem els uns pels altres demanant per les necessitats de tots. Sigues conscient que tot el que demanem al Senyor a la Missa, ens ho concedeix.

Presentació de les ofrenes del pa i del vi. En aquest Pa i aquest Vi que ofereix el sacerdot a Déu —fruit de la suor i del treball de l'home— hi ha tots els teus esforços humans, les

teves hores d'estudi, tots els teus problemes, angoixes i preocupacions, les teves bones accions i les teves lluites per portar-te bé. Ofereix tot això a Déu. Totes les hores i accions del teu dia —esport, estudi, classes, hores de feina, diversions, desil·lusions, petites mortificacions, pràctiques de pietat, detalls de servei, etc.— les pots posar a la patena al costat de Crist, i així sobrenaturalitzaràs la teva vida. Tot estarà fet per a Déu i serà grat a Déu. Fes de veritat, de la teva vida, una ofrena al Senyor.

Lavabo. Mentre el sacerdot fa el lavatori de les mans, repeteix tu per dins l'oració que fa interiorment: Senyor, renta'm totalment de la meva culpa i purifica'm del meu pecat!

Prefaci. És una oració d'acció de gràcies i lloança a Déu al tres vegades sant. —El Senyor estigui

amb vosaltres: aquest “vosaltres” fa referència a tots els homes del món, no només als presents. —Aixequem el cor: aixecar-lo fins al cel, per unir-nos a tots els que són allà. —Donem gràcies a Déu: i a continuació es donen arguments, motius pels quals donem gràcies (primer per entregar-nos a Jesucrist i després se’n donen d’altres de diferents segons els dies: estigues atent per descobrir-los). — Per això, amb els àngels...: demanem també als àngels que adorin Déu amb nosaltres. Tota la creació està en la Missa, encara que l’Església estigui buida! Sent-te molt acompanyat en aquesta Santa Missa.

Epiclesi. El celebrant estén les seves mans sobre el pa i el vi i invoca l’Esperit Sant, perquè per la seva acció els transformi en el cos i la sang de Jesús.

Consagració. El sacerdot fa “memòria” de l’últim sopar,

pronunciant les mateixes paraules de Jesús. Presta la seva veu a Jesucrist. El pa i el vi es transformen així — transsubstanciat— en el cos i en la sang de Jesús. Li pots dir, mentre alça l'Hòstia i el calze: T'adorno amb devoció, Déu amagat!, Senyor meu i Déu meu!, o “Augmenta'm la fe”.

Aclamació. Aclamem el misteri central de la nostra fe.

Doxologia. El sacerdot ofereix al Pare el cos i la sang de Jesús, per Crist, amb Ell i en Ell, en la unitat de l'Esperit Sant. Tots responem amb força: “Amén”.

Parenostre. Mentre ens preparem per combregar, resem al Pare com Jesús ens va ensenyar.

Comunió. Plens d'alegria ens apropem a rebre Jesús, pa de vida. Abans de combregar fem un acte d'humilitat i de fe, recitem oracions al Senyor que ens ajudin a rebre'l tan

preparats com sigui possible.
Aprofita mentre ets a la cua de la Comunió per resar comunions espirituals. Quan rebis el cos de Crist, digues l'“Amén!” amb convicció. Estàs dient: sé que a qui rebo és Crist, el mateix que va néixer a Betlem i va morir a la Creu (tot i que els meus ulls només vegin un simple tros de pa). L'Amén és un gran acte de fe: digues-ho fort.

Oració. Donem gràcies a Jesús per haver-lo rebut, i li demanem que ens ajudi a viure en comunió.

Benedicció final. Rebem la benedicció del sacerdot. Que aquest “podeu marxar en pau” sigui el reflex d'una Missa lluitada per estar ben viscuda.

** Agraïm a Cobel Ediciones el permís per reproduir alguns extractes del fullet “La Misa. Para preparar, vivir y agradecer la misa” disponible a la seva pàgina web.*

VIURE LA SANTA MISSA

(Extractes del llibre de Mons. Xavier Echevarría d'Ediciones Rialp)

Cant d'entrada. El cant o l'antífona d'entrada destaca el caràcter festiu de la celebració eucarística. Comença a desenvolupar-se la reunió de la família de Déu a la terra, en comunió amb tota l'Església —la que ja gaudeix de la Trinitat al Cel, la que es purifica al Purgatori, la que peregrina encara aquí a baix—, encapçalada per Jesucrist Nostre Senyor, Verb encarnat i Primogènit entre molts germans (cf. *Rm* 8, 28). (...) La reverència a l'altar i el petó que el celebrant diposita sobre aquesta ara apareixen també plens de significat. El sacerdot és allà, no en el seu propi nom, sinó *in nomini Ecclesiae*, en nom de l'Església. Representa, doncs, tots els fidels, i en nom de tots fa el petó litúrgic a Crist, simbolitzat per l'altar.

Acte penitencial. Amb l'acte penitencial, que resem tots junts, manifestem amb més consciència aquests sentiments de compunció, de dolor d'amor, a què ens convida l'Església. (...)

Glòria. Del reconeixement del nostre res —més encara, del nostre ser pecadors, necessitats de perdó— passem a proclamar la grandesa del Déu tres vegades Sant. La llengua no aconsegueix trobar les paraules adequades per manifestar el reconeixement que devem a Déu, i allarguem el cant en expressions de lloança pels béns que hem rebut.

Col·lecta. En la Col·lecta, presentem a Déu Pare les peticions que l'Església eleva al Cel cada vegada que se celebra el Sant Sacrifici. Ho fem sempre per mitjà de Jesucrist, l'únic Mediador, en la comunió de l'Esperit Sant, que recull les nostres súpliques i les uneix a les del nostre Cap. De

nou el misteri de la Trinitat Santa es fa present a la Missa. (...) El text de la Col·lecta forma un ventall de súpliques que s'eleva al Cel amb matisos diversos, segons els temps litúrgics i les festes que se celebren, i que ens disposa —ja des del començament del Sant Sacrifici— per acollir, al millor possible, Crist en la Comunió.

Litúrgia de la Paraula

«La Missa consta de dues parts: la litúrgia de la paraula i la litúrgia eucarística, tan estretament unides entre si que constitueixen un sol acte de culte» (*Missal Romà*, Institució General, 28)

Primera lectura: Déu parla als homes. La primera lectura, presa generalment de l'Antic Testament, ens presenta el Pare celestial que s'inclina benigneament sobre els seus fills. (...) La consideració que “Déu mateix parla al seu Poble” és molt

oportuna per prendre consciència gràfica d'aquesta realitat. Ens adverteix que, sense temor —com els passava, en canvi, als israelites—, hem de meditar a consciència en l'afany en què el Senyor va voler —i vol!— obrir camí als seus: com els allibera de la tremenda esclavitud; com protegeix i condueix aquella multitud pel desert; i, alhora, hem de fer atenció al fet que també nosaltres som tan durs de cor com per rebel·lar-nos a la Voluntat divina o per no concedir importància als esforços del nostre Creador.

Salm Responsorial: resposta dels fidels a la Paraula de Déu. El Salm Responsorial és com una prolongació dels temes proposats en la primera lectura. L'ensenyament rebut es torna pregària, oració que alcem a Déu amb paraules que Ell mateix ha posat en boca dels homes; constitueix, per això, la millor resposta als requeriments divins que

hem escoltat. (...) A les paraules del lector o del celebrant, el poble respon amb una breu aclamació, presa generalment del mateix salm, que resumeix el sentit de la nostra súplica. Esforcem-nos per recitar compassadament aquestes paraules —que són, repeteixo, oració—, tots a una, pensant en el que diem i a Qui ho diem.

La proclamació de l'Evangelí i l'homília. El diaca o el prevere eleva la veu per anunciar que Jesucrist és entre nosaltres: *Dominus vobiscum!* Toca el llibre amb el dit polze de la mà dreta traçant una petita creu, i després se signa al front, la boca i el pit, mentre notifica als presents que es disposa a proclamar l'Evangelí de Jesucrist, poder de Déu per a salvar tots els qui creuen (*Rm* 1, 16), com escriu sant Pau.

Aquests gestos tenen un significat molt precís. Simbolitzen els nostres

desitjos d'apropriar-nos de la Veritat de l'Evangelí, de manera que informi plenament els nostres pensaments, les nostres paraules i les nostres accions. Se'ns comuniquen els ensenyaments del Senyor perquè els meditem en la intimitat personal i els incorporem a les nostres ànimes, de manera que després els comuniquem —amb la conversa i amb les obres— a les persones amb qui coincidim durant la jornada. Descobrim de nou una crida a la responsabilitat apostòlica dels cristians, que en la Santa Missa adquireix noves forces.

Ens entossudim a aprofundir en les lectures de la Missa, potser retenint a la memòria alguna frase que ens pugui servir com a aliment de la presència de Déu al llarg de la jornada. (...)

L'homília és sempre una explicació senzilla i vibrant, ben arrelada als textos litúrgics, d'algun aspecte del

caminar cristià. Sentim els sacerdots la urgència d'elaborar amb afecte aquesta intervenció, també quan de vegades es redueixi a unes breus paraules: l'Esperit Sant es vol servir d'aquestes consideracions per penetrar amb més profunditat en les ànimes dels oients.

Credo: la professió de fe. Amb la paraula de Déu en l'ànima, il·lustrada per l'homilia i assimilada en la meditació personal, els fidels — sacerdots i laics— adquirim més consciència de la dignitat de la nostra vocació. *Agnosce o christiane dignitatem tuam!*, reconeix, oh cristià, la teva dignitat, clamava sant Lleó Magne.[1] Això és el que ens proposa l'última part de la Litúrgia de la Paraula, que serveix com a enllaç entre les lectures i l'oferiment del pa i del vi.

La recitació del Credo —els diumenges i les solemnitats— i

l'oració dels fidels són com el distintiu del cristià. En concret, la pregària o cant del Credo ha de constituir sempre un motiu de sant orgull per als fills de Déu, en assaborir la sorprenent realitat de ser Poble de Déu, Cos de Crist, Temple de l'Esperit Sant. «Som un sol poble que confessa una sola fe, un *Credo*; un poble *congregat en la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant*» (sant Lleó Magne, Homilia I en la Nativitat del Senyor (PL 54, 192).

Oració dels fidels. Amb l'oració dels fidels acaba la primera part de la Missa. Gràcies al sacerdoti comú rebut en el Baptisme, els fidels eleven oracions d'intercessió per l'Església i pel món sencer. No traguem importància a aquesta responsabilitat de resar intensament pel Cos místic de Crist i per la humanitat. (...) No oblidem, a més, que, en elevar aquestes pregàries, és

Crist mateix qui les presenta a Déu Pare per la virtut de l'Esperit Sant.

Litúrgia eucarística

Presentació de les ofrenes. En la Missa, Jesús vol que per Ell, amb Ell i en Ell els membres del seu Cos místic participem en la seva oblació a Déu Pare. (...) Les paraules que acompanyen la presentació dels dons posen de manifest el que el Senyor espera de nosaltres. El pa i el vi, fruits de la terra i del treball dels homes (cf. *Missal romà*, Ordinari de la Missa), representen la creació sencera, que ha de ser restituïda a Déu —després d'estar allunyada d'Ell pel pecat de l'home—, gràcies també a l'esforç dels cristians en unió amb el sacrifici de Crist. (...)

L'ofertori no es queda en un ritu merament exterior, quelcom que fa el sacerdot i que els fidels simplement presencien. A més de constituir la matèria de l'Eucaristia,

el pa i el vi simbolitzen l'entrega de la nostra pròpia vida. (...)

Jesucrist assumeix la nostra ofrena —fins a les faltes, si les rectifiquem i demanem perdó— quan l'hem fos idealment amb el pa i el vi que es convertiran en el seu Cos i Sang. D'aquesta manera, ens incorporem a l'oferiment de la seva Vida i de la seva Mort que Ell ha confiat a l'Església, i l'entrega de la nostra vida i del nostre treball és grata a Déu.

Pregària eucarística (anàfora).

En aquesta oració solemníssima, el «centre i la cimera de tota la celebració» (*Missal romà*, Institució General, núm. 78), l'Església es dirigeix al Pare, font de tot bé, en unió amb Crist, per la virtut de l'Esperit Sant.

Tots els ritus litúrgics la presenten com una gran súplica formada per diverses oracions estretament

entrellaçades. Comença per una acció de gràcies, el *prefaci*, coronat pel *Sanctus*, que segueix una *epiclesi* o súplica a l'Esperit Sant, en la qual es demana al Paràclit que amb la seva virtut divina transformi el pa i el vi en el Cos i la Sang de Nostre Senyor Jesucrist. Després ve el *relat de la institució* de l'Eucaristia, que no és un mer record, sinó un acte en què —gràcies a les paraules de la Consagració, que el sacerdot pronuncia *in persona Christi*— s'obra la transsubstanciació del pa i del vi, que fa present sobre l'altar la mateixa Víctima del Calvari, ara gloriosa.

Immediatament després, en compliment del mandat de Jesucrist, ve l'*anamnesi* (que vol dir “memorial”, “record”), manera amb què es recull tot el que Nostre Senyor ha fet per nosaltres (especialment la seva mort, la seva resurrecció i la seva ascensió al Cel), i l'Església

presenta al Pare l'ofrena del seu Fill. No falten les *intercessions* —en diversos moments, segons les diferents pregàries eucarístiques—, en què es posa de manifest la comunió de l'Església de la terra amb la del cel, i es resa per tots els fidels, vius i difunts, i especialment pel Papa i pels bisbes del món sencer. Acaba amb la *doxologia* o oració de lloança a la Santíssima Trinitat, a la qual el poble respon Amén en una sola veu (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1352-1354).

Prefaci: acció de gràcies. Vere dignum et iustum est, æquum et salutare...

Així comença el Prefaci: «És realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació, Senyor, Pare Sant, Déu omnipotent i etern, que sempre i en tot lloc et donem gràcies...» (*Missal romà, Pregària eucarística, Part inicial del prefaci*). L'Eucaristia és l'eminent sacrifici d'adoració i d'acció de gràcies, de

propiciació i d'impetració, com ho és el sacrifici del Calvari al qual fa present en tot temps i lloc. El prefaci manifesta de manera particular la lloança i la gratitud de l'Església «al Pare, per Crist, en l'Esperit Sant, per totes les seves obres, per la creació, la redempció i la santificació» (Catecisme de l'Església Catòlica, n. 1352).

(...) D'aquesta manera, la nostra gratitud pels dons rebuts serà molt agradable a la Trinitat Santíssima. Llavors, en resar o cantar el *Sanctus*, amb el qual finalitza el prefaci, estarem íntimament units a l'adoració, a l'acció de gràcies, a la lloança que l'Església celestial canta incessantment al Déu tres vegades Sant.

Les intercessions. Les diverses pregàries eucarístiques es complementen entre si; cadascuna il·lustra o desenvolupa aspectes

insinuats en les altres, i contribueix d'aquesta manera a ressaltar de manera més patent les riqueses insondables del Misteri eucarístic. (...) En concloure aquestes primeres oracions d'intercessió, abans d'invocar l'Esperit Sant i actualitzar les paraules de Crist en l'Última Cena, el Cànon Romà posa en boca del celebrant una oració, l'*Hanc igitur*, en la qual recapitula tot el que ha demanat fins aquell moment, amb el desig de no deixar res fora de l'oblació santíssima.

L'epiclesi o invocació a l'Esperit Sant.
Quan resem alguna de les pregàries eucarístiques, podem gaudir de descobrir les diverses maneres amb què es descriu l'acció del Paràclit. L'invoquem especialment en aquesta oració (*epiclesi*) amb la qual «l'Església demana al Pare que envii el seu Esperit Sant (...) sobre el pa i el vi, perquè es converteixin, pel seu poder, en el Cos i la Sang de

Jesucrist» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1353).

Consagració. Ens aturem ara en el moment crucial del Sant Sacrifici, la Consagració, quan —com afirma el *Catecisme de l'Església Catòlica*— «la força de les paraules i de l'acció de Crist i el poder de l'Esperit Sant fan sacramentalment presents sota les espècies de pa i de vi el seu Cos i la seva Sang, el seu sacrifici ofert en la Creu d'una vegada per sempre» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1353).

(...) Quina fondària atresoren les paraules: *això és el meu Cos; aquest és el calze de la meva Sang!* Omplen de seguretat, reforcen la nostra fe, assegurin la nostra esperança i enriqueixen la nostra caritat. Sí: Crist viu, és el mateix de dos mil anys enrere, i viurà sempre, intervenint en el nostre peregrinar. Novament se'ns apropa com un caminant amb

nosaltres, el mateix que a Emaús, per sostenir-nos i ajudar-nos en tota la nostra tasca.

La presència real de Jesús és conseqüència del misteri inefable que es compleix amb la transsubstanciació, davant del qual no podem tenir cap altra actitud que adorar l'omnipotència i l'amor de Déu. Per això ens agenollem quan arribem a aquest instant sublim, que constitueix el nucli de la celebració eucarística. En aquest moment, el sacerdot és instrument del Senyor, actua *in persona Christi*.

(...) Després de la Consagració del pa i del vi, el sacerdot proclama que el diví sacrifici s'ha fet sacramentalment present — *mysterium fidei!*—, i el poble respon amb una aclamació que —en qualsevol cas— expressa el compromís dels cristians de treballar per difondre el regne de Crist a la

terra, fins a la seva arribada gloriosa al final dels temps: *mortem tuam annuntiamus, Domine, et tuam resurrectionem confitemur, donec venias* (Missal romà, Aclamació després de la Consagració).

Ritu de la Comunió

El Parenostre, l'oració dels fills de Déu. Preguem humilment al Paràclit que ens concedeixi la gràcia de *no acostumar-nos* a ser, a obrar, a cridar-nos amb aquest nom santíssim de fills de Déu. Decidim-nos a fomentar l'esperit de filiació divina, considerant molt sovint aquesta veritat: soc fill de Déu, en Crist, per l'Esperit Sant! Pensar i actuar d'aquesta manera, moure's habitualment amb la seguretat de saber-se fill molt estimat del Pare celestial, «no comporta arrogància, sinó fe; proclamar el que has rebut — escriu sant Ambrosi— no suposa supèrbia, sinó devoció. Aixeca,

doncs, la mirada al Pare que et va engendrar pel Baptisme, al Pare que et va redimir pel Fill, i digues:

Parenostre» sant Ambrosi, *Los Sacramentos* V, 19 (PL 16, 450-451).

Ritu de la pau. Enfortir els llaços de la fraternitat amb totes les ànimes ajuda a unir-se fructuosament a Jesús en l'Eucaristia; així, a més, col·laborem en la realització d'aquesta concòrdia entre els homes, per la qual l'Església intercedeix en la Santa Missa.

La Comunió: unió amb Jesucrist. En la Sagrada Comunió, Jesucrist, Déu i Home veritable, se'ns ofereix com a aliment espiritual per unir-nos més a Si i perfeccionar la primera configuració amb Ell, rebuda en el Baptisme. Tota l'eficàcia del misteri de l'Encarnació —vida, mort i glorificació del Senyor— se'ns entrega en aquest moment, i la rebem amb més o menys perfecció

segons la qualitat de les disposicions personals. (...) Amb el do diví de la Sagrada Comunió, cadascú se situa personalment davant del Senyor amb els seus defectes i limitacions, però ens veiem apressats també a acollir-lo amb veritables ànsies de purificació.

Després de la Comunió. Entre les recomanacions de l'Església per després de la Comunió, destaca la d'estar alguns instants en silenci, en acció de gràcies a Déu per haver-nos entregat al seu Fill com a aliment de l'ànima: moment dels afectes d'amor i de la contrició; hora de les peticions per l'Església, pel Papa, per la família, per tantes altres persones i intencions concretes. Quina ocasió hi ha millor que aquesta, quan encara perdura la presència real de Crist en nosaltres, per manifestar-li plens de confiança les nostres necessitats, les de l'Església i les de les persones que estimem?

Ritu de conclusió

Ite, missa est: de la Missa a la missió.

Per ser centre i arrel de la vida espiritual del cristià, la Santa Missa constitueix la font d'energia sobrenatural que ens permet entregar-nos a fons en l'apostolat. Precisament perquè s'ha unit al Sacrifici de Crist, present sobre l'altar, i perquè ha participat del Cos del Senyor, el fidel cristià està en condicions de portar el missatge de Jesús als seus veïns i parents, als col·legues, a totes les persones amb qui es creui en el seu caminar diari.

Acció de gràcies després de la Missa.

Quan el temps dedicat a l'acció de gràcies dins de la Missa és massa breu, pot ser una bona norma de conducta —si altres obligacions urgents no ho impedeixen— prolongar l'acció de gràcies uns minuts més, de manera personal, en acabar el Sant Sacrifici.

** Agraïm a la Fundació Studium el permís per reproduir alguns paràgrafs del llibre “Vivir la Santa Misa”, disponible a la pàgina web d’Ediciones Rialp.*

L'EUCARISTIA, MISTERI DE FE I D'AMOR

(Homilia del fundador de l’Opus Dei)

Potser, a vegades, ens hem demanat com podem correspondre a tant amor de Déu; potser hem desitjat veure exposat ben clar un programa de vida cristiana. La solució és fàcil, i és a l’abast de tots els fidels: participar amorosament en la Santa Missa, aprendre en la Missa a tractar Déu, perquè en aquest Sacrifici s’enclou tot allò que el Senyor vol de nosaltres.

Permeteu que us recordi el que en tantes ocasions heu observat: el desenvolupament de les cerimònies litúrgiques. Seguint-les pas a pas, és

molt possible que el Senyor faci descobrir a cadascun de nosaltres en què ha de millorar, quins vicis ha d'extirpar, com ha de ser el nostre tracte fratern amb tots els homes.

Cant d'entrada. El sacerdot es dirigeix cap a l'altar de Déu, *del Déu que alegra la nostra joventut*. La Santa Missa s'inicia amb un cant d'alegria, perquè Déu és aquí. És l'alegria que, juntament amb el reconeixement i l'amor, es manifesta en el petó a la taula de l'altar, símbol de Crist i record dels sants: un espai petit, santificat perquè en aquesta ara es confecciona el Sagrament de la infinita eficàcia.

Petició de perdó. El *Confiteor* ens posa al davant la nostra indignitat; no el record abstracte de la culpa, sinó la presència, tan concreta, dels nostres pecats i de les nostres faltes. Per això repetim: *Kyrie eleison, Christe eleison*, Senyor, tingues pietat de nosaltres;

Crist, tingues pietat de nosaltres. Si el perdó que necessitem estigués en relació amb els nostres mèrits, en aquest moment brollaria en l'ànima una tristesa amarga. Però per bondat divina, el perdó ens ve de la misericòrdia de Déu, que ja enaltim —*Glòria!*—, *perquè Tu només ets sant, Tu sol Senyor, Tu sol altíssim, Jesucrist, amb l'Esperit Sant, en la glòria de Déu Pare.*

Lectures i Credo. Sentim ara la Paraula de l'Escriptura, l'Epístola i l'Evangeli, llums del Paràclit, que parla amb veus humanes perquè la nostra intel·ligència sàpiga i contempli, perquè la voluntat s'enrobusteixi i l'acció es compleixi. Perquè som un sol poble que confessa una sola fe, un *Credo*; un poble *congregat en la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.*

Ofertori. A continuació, l'ofrena: el pa i el vi dels homes. No és gaire,

però l'oració acompanya: *rep-nos, Senyor, en presentar-nos a Tu amb esperit d'humilitat i amb el cor contrit; i que el sacrifici que avui t'oferim, oh, Senyor Déu, arribi de tal manera a la teva presència, que et sigui grat.* Irromp de nou el record de la nostra misèria i el desig que tot el que va al Senyor estigui net i purificat: *rentaré les meves mans, estimo el decòrum de casa teva.*

Fa un instant, abans del *lavabo*, hem invocat l'Esperit Sant, li hem demanat que beneeixi el Sacrifici ofert al seu sant Nom. Acabada la purificació, ens dirigim a la Trinitat —*Suscipe, Sancta Trinitas*—, perquè aculli el que presentem en memòria de la vida, de la Passió, de la Resurrecció i de l'Ascensió de Crist, en honor de Maria, sempre Verge, en honor de tots els sants. (...)

Cànon. Així s'entra al cànon, amb la confiança filial que crida al nostre

Pare Déu *clementíssim*. Li demanem per l'Església i per tots a l'Església: pel Papa, per la nostra família, pels nostres amics i companys. I el catòlic, amb cor universal, prega per tot el món, perquè res no pot quedar exclòs del seu zel entusiasta. Perquè la petició sigui acollida, fem present el nostre record i la nostra comunicació amb la gloriosa sempre Verge Maria i amb un grapat d'homes, que van seguir els primers a Crist i van morir per Ell.

Consagració. Quam oblationem...

S'apropa l'instant de la consagració. Ara, en la Missa, és una altra vegada Crist qui actua, a través del sacerdot: *Aquest és el meu Cos. Aquest és el calze de la meva Sang*. Jesús és amb nosaltres! Amb la Transsubstanciació es reitera la infinita bogeria divina, dictada per l'Amor. Quan avui es repeteixi aquell moment, que cadascú sàpiga dir al Senyor, sense soroll de paraules, que res no ens

podrà separar d'Ell, que la seva disponibilitat —inermes— de quedar-se en les aparences tan fràgils! del pa i del vi, ens ha convertit en esclaus voluntaris: *præsta meæ menti de te vivere, et te illi semper dulce sapere*, fes que jo visqui sempre de tu i que sempre assaboreixi la dolçor del teu amor.

Més peticions: perquè els homes estem gairebé sempre inclinats a demanar: pels nostres germans difunts, per nosaltres mateixos. Aquí hi ha també totes les nostres infidelitats, les nostres misèries. La càrrega és molta, però Ell la vol portar per nosaltres i amb nosaltres. Acaba el *cànon* amb una altra invocació a la Trinitat Santíssima: *per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso...*, per Crist, amb Crist i en Crist, Amor nostre, a Tu, Pare Totpoderós, en unitat de l'Esperit Sant, et sigui donat tot honor i glòria pels segles dels segles.

Parenostre. Jesús és el Camí, el Mediador; en Ell, tot; fora d'Ell, res. En Crist, ensenyats per Ell, ens atrevim a dir *Pare Nostre* al Totpoderós: el que va fer el cel i la terra és aquest Pare entranyable que espera que hi tornem contínuament, cadascú com un fill pròdig nou i constant.

Anyell de Déu. Ecce Agnus Dei...
Domine, non sum dignus... Rebem el Senyor. Per acollir a la terra persones constituïdes en dignitat hi ha llums, música, vestits de gala. Per allotjar Crist en la nostra ànima, com ens hem de preparar? Hem pensat alguna vegada com ens comportaríem si només es pogués combregar una vegada a la vida? Quan jo era nen, encara no estava estesa la pràctica de la comunió freqüent. Recordo com es disposaven per combregar: es vigilava molt a l'hora d'arreglar bé l'ànima i el cos. El millor vestit, el cap ben pentinat,

net també físicament el cos, i potser fins i tot amb una mica de perfum... eren delicadeses pròpies d'enamorats, d'ànimes fines i robustes, que saben pagar l'Amor amb amor.

Oració final i ritu de conclusió. Amb Crist a l'ànima, acaba la Santa Missa: la benedicció del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant ens acompanya durant tota la jornada, en la nostra tasca senzilla i normal de santificar totes les nobles activitats humanes.

Assistint a la Santa Missa, aprendreu a tractar cadascuna de les Persones divines: el Pare, que engendra el Fill; el Fill, que és engendrat pel Pare, i l'Esperit Sant, que procedeix dels dos. Tractant qualsevol de les tres Persones, tractem un sol Déu; i tractant les tres, la Trinitat, tractem igualment un sol Déu únic i veritable. Estimeu la Missa, fills meus, estimeu la Missa. I combregueu amb gana, encara que estigueu gelats, encara

que l'emotivitat no respongui:
combregueu amb fe, amb esperança,
amb encesa caritat.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-
aprendre-a-viure-la-missa-pas-a-pas/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-aprendre-a-viure-la-missa-pas-a-pas/)
(08/08/2025)